

ہُن کوئی دیوانہ نہیں بلکہ

علی جان مظفر آباد آزاد کشمیر دے اوس شہید دا پُتر سی جس نے مقبوضہ کشمیر دی آزادی لئی اپنی جان قربان کر دی سی۔ علی جان اوس ویلے بوہت زنگا سی۔

اوہ دے نکلے جتے گھر داویہڑہ ہر موسم وچ ہر ابھرار ہنداسی۔ خرمائیاں، ناکھاں، تے آلوچیاں دے رُکھاں تھلے اوہ گلی ڈنڈا تے سٹاپو کھیڈ دا۔ چٹے کھنور والاں والی دادی جیہوں گھر دے نکلے وڈے سارے ”بے جی“ آکھ دے۔ اوس نوں ماں توں ودھ پیار کردی سی۔ ہر ویلے کچھ چکی پھردی۔ اپنے تھناں موٹہ وچ بُر کیاں پاؤندی سی۔

کدی کدھرے جے ذرا جتاں پنڈا اتنا ہو جاندا تے دونوں ہتھ رب دی بارگاہ وچ چک کے اوہدی حیاتی دیاں دعاواں منگدی۔ پُر جدوں اوہنے سکول وچ پہلا قدم دھریا تے دادی اک سویر چپ چیتی اوس دیس ٹر گئی۔ جتھوں کوئی واپس نہیں آؤندا۔ ہُن اوہ تے اوہدی ماں تے بڑھاداد اوس ویٹھے دی رونق رہ گئے۔

اوس اکثر اپنی ماں نوں اک تصویر ہتھاں وچ لے کے روندیاں ویکھیا۔ جے کدی اوس نے ایس تصویر بارے ماں کولوں پچھیا وی تے اوہ کچھ نہ دسدی بلکہ تصویر لگا دیندی۔

اوس سے کشمیر دی آزادی دی تحریک بڑے زوراں تے سی۔ مقبوضہ کشمیر توں ظالماں دے ہتھوں ستائے ہوئے قافلے مظفر آباد آکے پناہ لے رہے سن۔ ایہناں وچوں کچھ لوکاں نے اوہناں دے گھروں کچھ دناں لئی پناہ لئی۔ اک دن اوہدی ماں نال اوہناں دیاں گلاں سُن کے اوہ حیران رہ گیا۔ کیوں جے ماں نے آج تیکر جیہڑی تصویر اوہ دے کولوں لکوائی ہوئی سی تے کوئی دن ایسا نہیں سی لنگھیا جسد اوس ہنجواں دے ہار اوس تصویر تے نہ پائے ہون، اوہ دے شہید بیوی سی۔ جیسے اپنی دھرتی ماں دی آزادی لئی جان قربان کر دی سی۔ اوہ اوس بہادر علی شیر خان شہید دا پُتر سی۔

ہُن اوہدا اکو خواب سی جے اوہ اپنے پیو دے پیراں تے ٹرے گا۔ اوہ دے وانگر بہادری دے کارنامے سرانجام دیوے گا۔ لوڑ پئی تے ایس دھرتی دی مانگ اپنے لہوناں سجاوے گا۔ ایہہ سوچدے سوچدے ہُن اوہ سکول توں نکل کے کالج وچ قدم رکھ چکیا سی۔ ماں دے والاں وچ چٹے وال چاندی دیاں تاراں وانگوں چمکن لگ پئے سن تے دادا ڈگوری توں بناں ٹر نہیں سی سکدا۔

مقبوضہ کشمیر وچ مسلمان آزادی لئی جدوجہد کر رہے سن تے آزاد کشمیر دے مسلمان وی اوہناں دی آزادی لئی دل وچ اوہناں ورگی تڑپ رکھدے سن۔ ہر گھر دشمن دے ظلم دانشاہ بن چکیا سی۔ اوہ گھر جنہاں دیاں چھتاں تے انگوراں دیاں ویلاں لٹکدیاں سن۔ جنہاں وچ ساگ تے پیو دے سالن نال چٹے اُبلے ہوئے پھول پکدے سن۔ اوہناں وچ ہُن ہر ویلے گولیاں دیاں واجاں تے غم دیاں بدلیاں چھائیاں ہوئیاں سن۔ ظلم دی رات کمن تے نہیں سی آؤندی۔

اک دن اوہ کالج آ پڑیا تے ہر پاسے اکو نعرہ سنائی دتا۔ ”چلو! چلو! مقبوضہ کشمیر چلو! بارڈر لائن توڑ دیو!“ دارولا ہر پاسے سنائی دے رہیا سی۔

چلو! چلو! مقبوضہ کشمیر چلو! اوہنے ایہناں نعریاں دا اثر قبولیا۔

پوہ ماگھ دی برف ورگی ٹھنڈی رات سی۔ جھڑی لگی ہوئی سی۔ مظفر آباد شہر دے لوکی ٹھنڈتوں بچن لئی کانگڑیاں، صندلیاں تے ہیٹر بال کے بیٹھے رات بتا رہے سن۔ علی جان دی بڈھی ماں ویہڑے وچ بے چینی نال پھر رہی سی تے بڈھا دادا گھنڈ نال اپنا بڈھا وجود گھسیٹدا کدی اک پولیس چوکی تے کدی دوجی پولیس چوکی وئے بھجدا۔ کیوں جے اوہ حالی تیکر گھر نہیں سی اپڑیا۔۔۔۔۔ سویر ہوئی تے اوہ دے کالج توں پتا لگائے ”کشمیر چلو، کنٹرول لائن توڑ دیو“۔ والے نو جواناں نال اوہ منڈاوی سویرا کوئی پنجابہ (50) میل دُور بارڈر ول پیدل ای مارچ کردا جا پُجاسی، ہُن تیک اوہ اکوئی آتہ پتا نہیں سی لگ رہیا۔ بڈھا دادا بار بار پولیس چوکیاں دے چکر لارہیا سی۔

ماں نمائی دا دل مٹھ وچ آیا ہو یا سی۔ ہونی ہو کے رہندی اے۔ اوس ویکھیا۔ اوہ دے ویہڑے دا وڈا بھائی کسے کھول دتا اے تے ایسولینس وچوں پولیس دے سپاہیاں نے منجی کدھی۔ اوہ دے بڈھے دادا دے دیاں پلاکاں تے ہنجوں تے اوہ اوہی لاش وصول کر رہیا سی۔ ویکھدیاں ویکھدیاں اوہ اوہی بھڑا مرداں تے زنانیاں نال بھر گیا۔ اوہ اوہ دے شہید پُتر نوں ایہناں لفظاں راہیں خراج عقیدت پیش کر رہے سن۔ جے ایہہ جوان شہادت دے نشے وچ سینہ تان کے نعرے ماردا ”ہمارا کشمیر چھوڑ دو“۔ باؤنڈری لائن وئے ودھر رہیا سی تے گولیاں دی بو چھاڑ ہو گئی۔ اوہ آپ شہید ہو گیا پر آزادی دا دیوا بال گیا۔ بھانوس ہُن اوہ دے اپنے ہنیرے گھر وچ کوئی دیوانہ نہیں بلدا۔۔۔

مشق

- 1- علی جان دی ماں کس دی تصویر نوں لکھ کے رکھدی سی تے کیوں؟ تھوڑے لفظاں وچ جواب لکھو۔
- 2- علی جان نوں کیہڑے جذبے نے جہاد کرن تے مجبور کر دتا سی؟
- 3- ایس افسانے وچ کشمیر دے کیہڑے کیہڑے پھٹکاں دا ذکر کیتا گیا اے؟
- 4- علی جان دے کالج وچ کیہڑا نعرہ گونج داسی؟
- 5- ایہناں لفظاں دی جمع لکھو:۔

چھت، کانگڑی، صندلی، گولی، بدلی، تصویر، منجی، جان، قافلہ، دھرتی